

El doctor Ferran

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Guillem Escriche



En Ferran volia ser metge. Quan algú li preguntava què seria de gran, ell ho tenia claríssim: seria metge, com l'àvia Tere.

Volia arreglar braços trencats, curar mals d'orella, preparar tisanes per al mal de coll i receptar xarops per guarir des d'un refredat fins a un atac de tos. Al Ferran li semblava que no hi havia res millor al món que ser metge, i per això, des que un matí de Reis va trobar sota l'arbre de Nadal un maletí de doctor, que es passejava amunt i avall curant a tot aquell que es feia mal.

Cada cop que la seva germana Cèlia s'esgarrinxava tot jugant al parc, en Ferran corria amb el seu maletí i es plantava al seu costat.

— De pressa! Hem de desinfectar la ferida amb aigua i sabó —explicava en Ferran tot traient una ampolleta. Després hi posava una tireta per protegir-la o una miqueta de iode que ho acabava de desinfectar.

Quan el seu amic Martí es donava un cop al cap, corria a buscar un glaçó embolicat amb un mocador i li fregava per la zona adolorida.

— Ai, està molt fred! —protestava en Martí.

— Aguanta una mica —explicava en Ferran—. Ja veuràs com així no et surt una banya.

Fins i tot, un dia que passava el cap de setmana amb els tiets, va veure com la seva cosina Carme es cremava al tocar una planxa calenta, i en Ferran va córrer a posar-li la ferida sota l'aigua freda de la pica.

— Ja no em fa mal —va dir la Carme agraïda, tot notant la gelor de l'aigua. En Ferran se sentia feliç al saber que podia ajudar la gent.

Tothom se sentia més segur tenint al Ferran a la vora. Sempre sabia què havia de fer, i per fer-ho escoltava els consells de l'àvia Tere que li explicava què no havia de menjar quan tenia mal de panxa o què era el millor per aturar unes cagarrines.

Però un dia li va donar un consell encara més important.

— Un bon metge no és només aquell qui cura, sinó el que aconsegueix que els pacients no es posin mai malalts —va dir-li l'àvia Tere.

— I com es fa això? —va preguntar en Ferran mort de curiositat.

— Ensenyant la gent a cuidar-se. Que aprenguin a reforçar les defenses quan ve l'època dels refredats, a hidratar-se quan fa sol, a protegir-se la pell amb protector solar quan a l'estiu van a la platja, que mengin força fruita fresca i verdures que els cuidaran el cos, que dormin prou i que de tant en tant respirin l'aire pur de la muntanya sense oblidar-se de fer una miqueta d'esport.

— I amb tot això ja n'hi ha prou? —va preguntar en Ferran.

— Això, i intentar ser sempre feliç —va respondre l'àvia Tere somrient.



En Ferran va decidir no oblidar mai aquelles paraules. De fet les repetia a tort i a dret a tot aquell que coneixia.

— Pren una mica de suc de taronja que aviat vindrà el fred i la vitamina C va molt bé per a les defenses —li deia al seu amic Joan.

— Posa't la gorra amb visera i emporta't una cantimplora —li deia a la Cèlia quan aquesta sortia a jugar amb les amigues a la platja.

— Pare, tanca el llum i dorm. Que si no descances, demà no tindràs energia per treballar.

— Sortim a fer una excursió pel Montseny? Va, que fa molt que no anem a caminar.

Així cada dia. Sempre insistint i sempre recordant a tothom què era el que havien de fer per estar sans. Però tant va insistir, i tant els ho va recordar, que la gent a poc a poc es va anar cansant dels seus consells.

Estaven farts de sentir que havien de cordar-se els anoracs. Que si volien agafar la bicicleta havien de posar-se el casc. Que no podien menjar tantes laminadures perquè tindrien mal de panxa. Que era millor una mica de fruita que un xiclet mossegat. Tantes i tantes coses, que al final, ningú no volia fer-li cas.

— Deixa'ns en pau —li deien els amics, que ja no l'avisaven mai quan quedaven per jugar.

El pobre Ferran no entenia per què la gent no volia que els cuidés. Ell creia que ser metge era el millor ofici del món, però ara ja no ho tenia tan clar. A poc a poc es va anar quedant tot sol. Ni tan sols la seva germana volia que l'acompanyés al parc perquè l'avergonyia cada cop que insistia a netejar-li les mans abans de berenar. Ningú no li feia cas, i cada dia estava més i més trist.

— Ja no vull ser metge —va dir-li un dia a l'àvia Tere, tot oferint-li el maletí de doctor —. Ja no m'agrada curar.

Dit això, en Ferran va fugir corrent i es va tancar a l'habitació a menjar totes les porqueries que va trobar amb les mans ben brutes. Ell tampoc no volia fer cas dels seus consells, i per això va dormir amb la finestra oberta deixant que entrés el fred de l'hivern. Quan es va despertar a mitja nit, va encendre la tele i no va voler tornar a descansar.

L'endemà, amb prou feines podia aguantar-se dret. Li suava el cap i tenia tant mal de panxa que només volia vomitar. Amb prou feines podia parlar perquè un mal de coll terrible l'havia deixat afònic i sentia que estava ben malalt.

A mig matí, l'àvia Tere el va visitar i li va portar un caldo calent d'aquells que anaven tan bé per recuperar-se, i un xarop que l'ajudaria amb el mal de coll. Però en Ferran no en volia saber res. A l'altre costat de la finestra veia com els amics jugaven sense fer cas dels consells i cap d'ells no estava malalt.

— Són joves i forts —va dir-li l'àvia Tere—, però si no aprenen a cuidar-se, el seu cos s'anirà espatllant.

— Doncs ja es cuidaran quan s'espatllin. De què serveix fer-ho abans?

— Mai no sabem si algun cop necessitarem totes les nostres forces per fer front a alguna malaltia greu. Els nostres cossos són forts i poden suportar moltes coses, però si no els cuidem bé, s'acabaran espatllant.

Però en Ferran no en volia saber res, dels consells de l'àvia Tere. Li feia mal la panxa i volia dormir, així que es va rebregar entre els llençols del llit i l'àvia va comprendre que el millor que podia fer era deixar-lo sol i va marxar. En Ferran intentava no fer cas del mal de panxa que li recargolava els budells. Continuava enfadat i volia dormir per oblidar-se de tot... quan tot d'una va sentir un crit.

“Què ha estat això?”, es va preguntar.

Traient el cap per la porta va sentir com la mare xisclava mentre demanava a la Cèlia que truqués al 112 per demanar una ambulància.

— Què ha passat? —va preguntar en Ferran que va sortir al menjador mig marejat.

— L'àvia Tere! L'àvia Tere! —repetia la mare amb el rostre desencaixat.

Aleshores en Ferran va veure la seva àvia estesa a terra sense respirar.

— És morta? —va preguntar espantada la Cèlia.

— No —va dir el Ferran. Llençant-se sobre la seva àvia va fer una de les coses que ella li havia explicat: “quan algú caigui a terra inconscient has de mirar si respira. Posa el palmell de la mà davant la seva boca i notaràs el seu alè. Si respira posa’l de costat perquè si vomita no es pugui ofegar”.

— Però no respira! —va cridar la Cèlia.

“Aleshores has de posar el taló de la mà a l'estèrnum, al mig del pit, just per sota dels mugrons. Després hauràs de fer força i prémer el pit cap avall 30 vegades, de manera rítmica i sense aturar-te. Quan acabis torna a mirar si respira, i si no ho fa, obre-li la boca amb el cap lleugerament inclinat cap enrere i apropa els teus llavis per donar-li el teu aire”.

En Ferran anava fent tot allò tal com recordava que li havia explicat l'àvia, i al cap de poc va sentir la sirena d'una ambulància. De seguida van aparèixer dos homes que van carregar l'àvia en una llitera i se la van emportar.

Quan van desaparèixer, en Ferran encara estava més marejat que abans. No podia ni imaginar-se que podia perdre la seva àvia, i tota l'estona que va esperar amb la família a l'hospital va estar tremolant. Però de sobte, un metge va entrar per la porta i se'ls va apropar amb un somriure, tot dient-los que l'àvia Tere estava bé. Algú l'havia salvat.

La família va respirar alleujada, però en Ferran es moria de ganes d'entrar a l'habitació de la seva àvia i el doctor el va deixar passar. Quan la va veure es va haver de contenir per no llençar-se als seus braços, però l'àvia també tenia ganes d'abraçar-lo, així que va apartar una mica aquells cables que sempre t'enganxen als hospitals, per deixar-lo apropar.

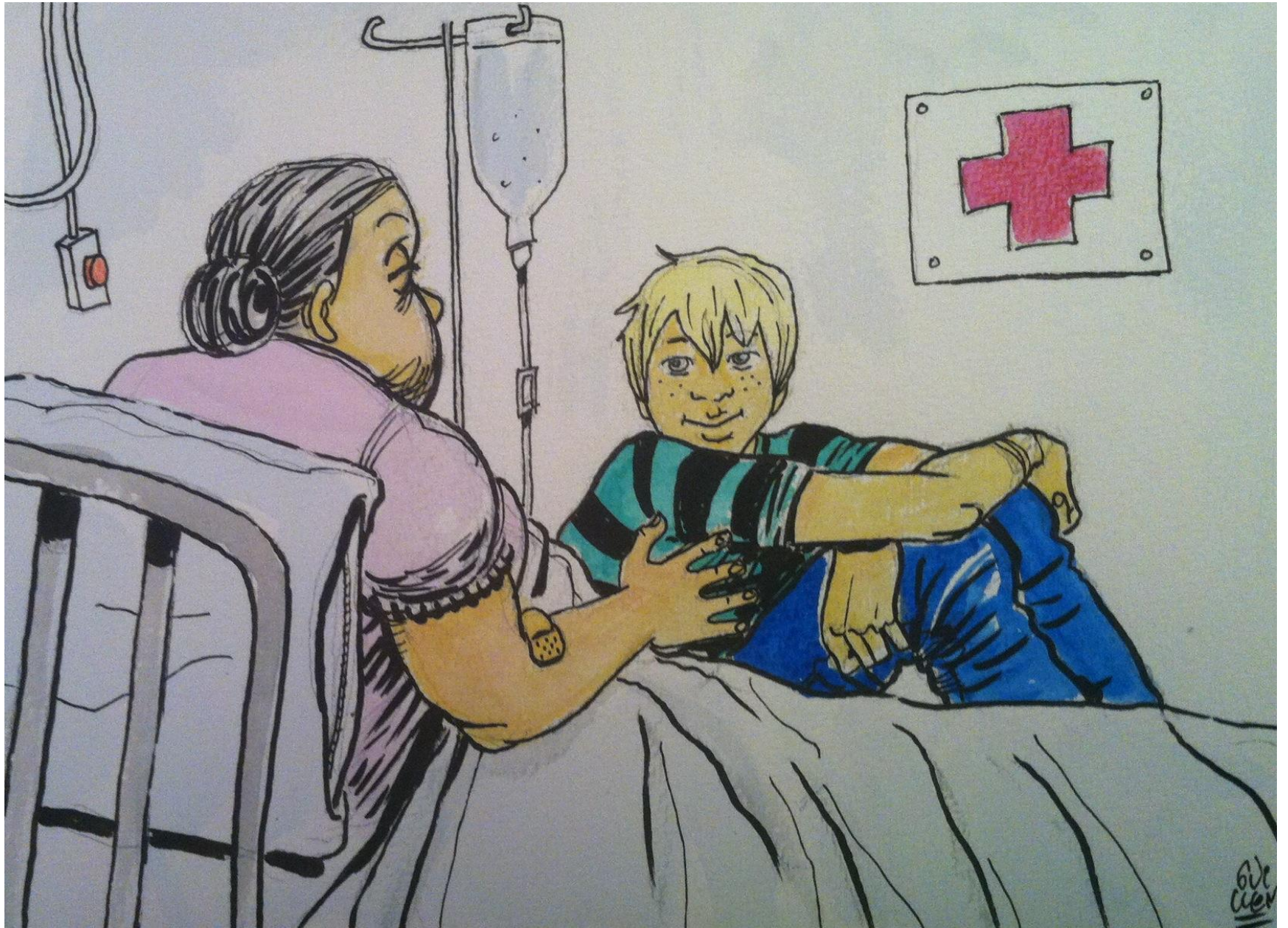
— Gràcies —va dir-li l'àvia amb els ulls emocionats—. M'has salvat la vida.

— Jo només he fet el que tu em vas ensenyar —va respondre en Ferran.

— I ho has fet molt bé —va insistir l'àvia—. Has fet la feina del meu cor quan aquest s'ha aturat. Has estat un gran metge.

Aleshores en Ferran va comprendre la importància del que acabava de fer i va tornar a recordar que ser metge era el millor ofici del món. Podia tornar la vida a la gent que estimava, i pensava perseguir-los i aconsellar-los tant com calgués per tal que tots estiguessin ben sans al seu costat. Havia entès com d'important era cuidar el cos, i sabia que el de l'àvia es recuperaria ràpid perquè estava fort i sa.

Efectivament, l'àvia es va curar de seguida, i va viure prou com per veure que els anys passaven i que en Ferran es convertia en un metge de veritat. Tenia molts pacients que el visitaven, però el primer que els ensenyava a tots era aquell consell de l'àvia Tere.



“Has d’ensenyar a la gent a cuidar-se. Que aprenguin a reforçar les defenses quan ve l’època dels refredats, a hidratar-se quan fa sol, a protegir-se la pell amb protector solar quan a l’estiu van a la platja, que mengin força fruita fresca i verdures que els cuidaran el cos, que dormin el suficient, i que de tant en tant respirin l’aire pur de la muntanya sense oblidar-se de fer una miqueta d’esport.

— Amb tot això ja n’hi ha prou? —li preguntaven sempre els pacients.

— Això, i intentar sempre ser feliç —responia el doctor Ferran—. Aleshores sí que estareu sans!

Fi



La guia de la salut i el benestar per als teus fills



Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

